

Hep aynı şey... Hep aynı şey... Artık iyice kusacakmış gibi oluyorum.

Seçimden medet ummak umutsuzluktur.

Seçimlerin ve sonuçlarının, olması gerektiği gibi olmadığını fark etmelisin. Bir kez seçimin aslında ne olduğunu fark ettiğinde seçimde ne yapabileceğini bulabilirsin. Umut burada başlar.

Seçimden bir yıl önce başlayan bir seçim takvimi var. Önce her konuda işler güya kötüye gidiyor. Sonra seçime doğru dengeleniyor. Sonunda sen sandığa giderken bir de bakıyorsun ki her şey dengelenmiş.

Önce iç huzursuzluk artıyor, güven yitiyor. Ya terör azıyor ya da insanlar neredeyse ayaklanıyor. Sonra bu huzursuzluk sönükleşiyor. Seçime girerken huzursuzluk da güven de bir daha sarsılmayacakmış hissini doğuracak biçimde tesis ediliyor.

Önce ekonomi kötüye gidiyor. Kur fırlıyor. Finansman olanakları konusunda kuşkular ağırlaşıyor. Sonra durum anlamsız biçimde tersine dönüyor. -Aslına bakarsan başlangıçta ekonominin kötüye gitmesi anlamsızdır.- Sonunda sandığa gidileceği sırada ekonomi sanki bir daha geri dönülmez biçimde dengeleniyor.

Önce dış ilişkiler kötüye gidiyor. Amerika'yla, Avrupa'yla, İsrail'le ilişkiler kopma noktasına geliyor. Uluslararası başarısızlıklar birbirini izliyor. Sonra durum düzelmeye başlıyor. Sen sandığa giderken, uluslararası dengeler yeniden oluşmuş oluyor. Hükümetin bunlara karşı sanki bağımsız tavrı izlenimi de baki kalıyor.

Uzatmayayım, seçim yılı işler önce çok çok kötü oluyor sonra sandığa doğru harikülade oluyor.

İşte bu kafa karşılığı içinde seçim öncesi dönemin başlangıcında biriken ve boşalamadan temelsizmiş gibileşen tepkiler, istenmeyen ve hiç bir zaman iktidar olamayacağı açık olan politikalarıyla muhalefetin gerçek seçeneklere olanak vermeyen seçenekleri için oya

dönüştürölüyor.

Hülasa oy felan kullandığın yok. Seçimden medet umduğun sürece bizzat kullanılıyorsun. Ancak seçimin demokratik olmayan doğasını anladığında oyunu nasıl kullanacağını da bulursun.

Demirel yönetimindeki DYP'yi ve Ecevit yönetimindeki DSP'yi bir yana bırakmak gerek diye düşünürüm hep. 1950'lerde DP, 1960'lar ve 1970'lerde AP ve DP'nin MC bünyesinde birleşen diğer bileşenleri, 1980'lerde ANAP ve 2000'lerde AK Parti...

Bu partilerin varlığı bile ülkede demokrasinin olmadığı, milli iradenin hükmetmediğinin açık göstergesidir.

Egemen olan kendini millet gören küçük bir zümrenin kendilerinininkiymiş gibi sunup aracılık ettiği çıkarlardır.

Meşruiyeti, demokrasiye aykırı koşullarda yapılmış ve sayılmış seçim sonuçları değil, asker ya da polis -çoğu kez ikisinin birden- dayattığı, bağımsızlığı göstermelik olan yargının yasalara uygun olmayan kararları sağlar.

Karşıda da -amiyane deyişle gaz almak için- hep CHP ve sonradan CHP'de toplanacak türevleri vardır.

CHP'nin Demokratik Türkiye Cumhuriyeti'nde her zaman onurlu bir yeri vardır. Eleştirimiz CHP'lilerin ve CHP yöneticilerinin olduklarının tam tersi görüntü vermeye kalkışmasındandır. CHP devrim yapmış, ülkeyi modernleştirmiştir. Sonra da doğal olarak kendini bu devrimleri muhafazayla yükümlü görmüştür. O noktadan sonra muhafazakardır. Ortanın solu olmamış, olamamış; tersini ileri sürse de fiilen hep ülkenin sağı olarak kalmıştır.

DP, CHP'nin bağrından kopana dek en ağırlıklı kanadıdır ve DP koptuktan sonra da demokrasi dışı yola düşmemiş haliyle DP eğilimi CHP'nin içinde yeniden yeniden doğmuş ve

Yine mi başka bahara kalacak

büyümüştür. Durum hala böyledir. DP doğal demokratik konumu olan CHP'nin baskın kanadı konumuna geri dönmeden yaşadığımız garabet yinelenip durur.

İyi de bunu yapmak, siyasal yapıyı biçimlendirmek senin elinde değil. O halde sen ne yapabilirsin?

Demokratikleşmeyi olanaklı kılmak, çaresiz görünüşüne tezat oluşturacak biçimde yalnızca senin elindedir.

Bunu muhafazakarsan (AK Partili'ysen, MHP'liysen, SP'liysen, BBP'liysen ya da başka bir muhafazakar eğilimdeysen) kendine CHP'de yer açarak; özgürlük arzun güvenlik arayışına baskın gelebiliyorsa, ilerlemeciysen dininle kültürünle uyumlu bir sosyalist, sol hareketin oluşumuna katkı sunarak yapabilirsin.

Sandık önünde; hadi kolay gelsin, hayırlı olsun.

